

Arrest

nr. 170 599 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 april 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. DEMEERSSEMAN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

1.1. Ten aanzien van K.M.J.K.:

"A. Feitenrelaas

U, K.M.J.K., verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en werd op 02/06/1966 te Bagdad geboren. U bent gehuwd met A.S.N.A.H. met wie u woonachtig bent in de Al Gazaliya wijk in Bagdad. Tot september 2009 werkte u samen met de Amerikanen. U kreeg verscheidene bouwprojecten van hen toegewezen en kreeg eveneens de toelating een winkel/restaurant in hun gebied uit te baten. Na het vertrek van de Amerikanen werkte u samen met een vriend in de immobiële sector waarbij jullie panden verkochten en verhuurden. Op 21/01/2013 stierf uw schoonmoeder waarna een rouwperiode van 3 dagen werd ingelast. Tijdens de rouwperiode kwam een kennis naar u toe met de vraag of u werk kon regelen voor een familielid van hem. U antwoordde dat er geen werk meer is omdat alle geestelijke

sjiitische leiders het werk naar hen hebben toegetrokken. Echter hoorde een omstaander, die banden met de sjiitische milities had, uw uitspraak en begon u te beledigen. Het kwam tot een woordenwisseling waarna de jonge man vertrok. Echter kwamen een uur later meerdere militieleden naar de rouwplaats en moest u direct het huis ontvluchten. U dook onder bij uw neef. Diezelfde dag nadat u was vertrokken, toonden militieleden foto's waarop u met de Amerikanen stond en waarop u alcohol dronk aan uw schoonfamilie en stelden dat zij u zochten. Later hebben ze diezelfde foto's ook aan uw familieleden getoond met de vraag waar u zich bevond. Na enkele maanden vertrok u met uw gezin in mei 2013 naar Turkije. Daar leefden jullie tot augustus 2015 en vertrokken jullie van daaruit naar België waar jullie op 27/08/2015 asiel aanvroegen. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: uw woonkaart, jullie identiteitskaarten, uw militair boekje, jullie geboortebewijzen, jullie huwelijksakte, jullie verblijfskaarten van Turkije, foto's waarop u met Amerikaanse militairen poseert, tijdschriften waarin enkele Amerikaanse militairen met wie u poseert vermeld staan, werkbewijzen en badges dat u voor de Amerikanen opdrachten uitvoerde, certificaten en referentiebrieven van het Amerikaanse leger, contracten en facturen.

B. Motivering

U verklaarde de sjiitische milities te vrezen omdat u tijdens een gesprek de sjiitische leiders had beledigd en omdat de sjiitische milities in het bezit kwamen van foto's waarop u met Amerikanen stond en waarop u alcohol dronk. Echter slaagde u er niet in de door u verklaarde vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

Zo werden er meerdere tegenstrijdigheden en incoherenties vastgesteld die raken aan de kern van uw vervolgingsrelaas.

U gaf aan dat u op 22 of 23 januari 2013 werd bedreigd en u diezelfde dag bij uw oom onderdook. Tot tweemaal toe kon u dit bevreemdend genoeg niet precies of met zekerheid zeggen ondanks het feit dat uw schoonmoeder op 21/01 stierf waardoor het evident lijkt dat u spontaan zou weten of u de dag nadien of 2 dagen nadien het huis diende te ontvluchten (CGVS p.2, 7). Later op het gehoor geeft u uiteindelijk aan dat u de dag voor het einde van de rouwperiode (3 dagen) bent bedreigd en het huis bent ontvlucht (CGVS p.11, 15). In de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS geeft u dan weer aan dat u op 21 januari werd aangesproken door een rouwbetuyger om een familielid van hem te werk te stellen wat tot een discussie met die persoon leidde (DVZ vragenlijst 3.5)- hetgeen de dag van het overlijden van uw schoonmoeder betreft. Hiermee geconfronteerd stelde u enkel dat 21 januari de dag van het overlijden was, maar niet de dag waarop de discussie plaatsvond (CGVS p.13-14). Naast deze incoherente en volatiele verklaringen van uwentwege dient te worden vastgesteld dat deze evenmin overeenstemmen met de verklaringen van uw vrouw. In eerste instantie gaf zij, net als u, aan dat u op 22 of 23 januari het huis ontvluchtte en stelde zij (eveneens) tot 2 keer toe dat zij niet zeker wist wanneer u precies vertrok (CGVS vrouw p.2-3). Gezien zij later op het gehoor verklaarde dat zij pas 5 dagen na uw vlucht over de aard van uw problemen te weten kwam en haar voordien werd gezegd dat u voor het werk vertrokken was, werd haar gevraagd in hoeverre zij het normaal vond dat u tijdens de rouwperiode van haar moeder was vertrokken. Plots bleek zij met redelijke zekerheid te kunnen zeggen dat u pas op de laatste dag van de rouwperiode was vertrokken (CGVS vrouw p.3). Echter verklaarde u dat u de dag voor de lezing van de imam -hetgeen de laatste dag plaatsvindt-dus de tweede dag van de rouwperiode uw huis hebt moeten ontvluchten (CGVS p. 11). Geconfronteerd met uw verklaring bleef zij bij haar verklaring dat u pas de laatste dag van de rouwperiode bent vertrokken en stelde dit met zekerheid te kunnen zeggen omdat de imam die dag zijn lezing heeft gegeven en dit de laatste dag van de rouwperiode betreft (CGVS vrouw p.4). Bijgevolg kon zij geen afdoende verklaring geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande het moment waarop u gevlucht bent. Bovendien verklaarde zij in de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS dat verre familieleden van haar met banden met parlamentsleden het konden regelen dat u tijdens de rouwperiode met rust werd gelaten hetgeen totaal niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaring dat u tijdens de rouwperiode en dit reeds een uur na de discussie het huis moest ontvluchten. Tijdens dat uur zou er niets gebeurd zijn en er zou niemand voor u hebben bemiddeld. Expliciet stelde u dat het juist het probleem was dat u tijdens de rouwperiode moest vluchten (DVZ vragenlijst vrouw 3.5, CGVS p.7-9). Toen zij met haar verklaring uit de vragenlijst werd geconfronteerd antwoordde zij vaagweg dat die familieleden u hielpen vluchten zodat de milities u niet konden oppakken (CGVS vrouw p. 5) hetgeen totaal niet kan verklaren dat haar familieleden zouden geregeld hebben dat u tijdens de rouwperiode met rust werd gelaten terwijl u aangaf tijdens de rouwperiode te zijn gevlucht en geen weet heeft van enige bemiddelingen van haar familie hieromtrent (CGVS p. 12).

Hiermee samenhangend werd nog een ernstige incoherentie vastgesteld in de verklaringen van uw vrouw betreffende de aanleiding van uw vlucht. In de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS gaf zij aan dat verre familieleden van haar ervoor konden zorgen

dat u tijdens de rouwperiode met rust werd gelaten, maar stelde dan verder dat u werd beschuldigd van samenwerking met de Amerikanen en het drinken van alcohol. Hierop werd uw familie bedreigd en eisten de milities dat u zich bij hen moest aanmelden. U vluchtte toen onmiddellijk (DVZ vragenlijst vrouw 3.5). Zij werd met deze verklaringen, waarbij ze opperde dat u pas gevlucht bent nadat de militieleden over uw samenwerking met de Amerikanen en het alcoholgebruik te weten kwamen, geconfronteerd. Gezien zij dit bevestigde werd gevraagd waarom zij dan voordien beweerde dat u gevlucht was naar aanleiding van de discussie. Hierop gaf zij aan dat u in die discussie de gelovigen had beledigd, maar tijdens deze discussie ook had laten vallen dat u in het verleden met de Amerikanen had samengewerkt (CGVS vrouw p.5-6). Echter ontkende u expliciet dat u tijdens deze discussie met uw kennis over uw samenwerking met de Amerikanen had gesproken hoewel uw vrouw verklaarde deze informatie van u te hebben gehoord (CGVS p.15, CGVS vrouw p.6). Dergelijke incoherenties betreffende de aanleiding van uw vlucht komen dan ook weinig overtuigend over.

Bijgevolg komen jullie verklaringen betreffende de aanleiding als betreffende het concrete moment van uw vlucht naar uw oom niet met elkaar overeen. Tekenend hierbij is dat de imam, volgens u zeker in aanwezigheid van uw schoonvader, tijdens de lezing zou hebben opgeroepen om u te doden gezien u de geestelijken had beledigend terwijl uw vrouw hier klaarblijkelijk niet van op de hoogte was en zij zelfs niet kon zeggen of u nog aanwezig was tijdens deze lezing (CGVS p.10-11, CGVS vrouw p.4).

Voorts werden er meerdere incoherenties en tegenstrijdigheden vastgesteld aangaande het moment dat de milities de foto's aan uw schoonfamilie toonden waarop u met de Amerikanen stond en waarop u alcohol dronk. In eerste instantie stelde u dat de milities de foto's meehadden op de derde dag na de rouwperiode hetgeen neerkomt op een kleine week na het overlijden van uw schoonmoeder gezien een rouwperiode 3 dagen duurt (CGVS p.5). Later in het gehoor gaf u dan weer aan dat ze dezelfde dag van uw vlucht met de foto's kwamen om deze aan de familieleden te tonen. U gaf aan dat u in de voormiddag uw huis was ontvlucht en zij diezelfde namiddag met de foto's naar de rouwplaats- het huis van uw schoonouders- kwamen (CGVS p.9). Gezien u tijdens de rouwperiode vluchtte, kan dit dan ook moeilijk in overeenstemming worden gebracht met uw eerdere verklaringen dat zij dit pas de 3de dag na de rouwperiode hebben getoond. Uw vrouw gaf dan weer aan dat de foto's eerst aan uw familie werden getoond en dat zij pas een week na het overlijden van haar moeder aan haar familie werden getoond. Zij stelde dat haar familie op dat moment verbaasd reageerde dat de milities deze foto's bezaten (CGVS vrouw p.4-5). Geconfronteerd met uw verklaring dat zij dezelfde dag van uw vlucht met de foto's naar de rouwplaats (de woonst van uw schoonouders) kwamen, bleef zij erbij dat ze de foto's eerst aan uw familie hebben getoond waarna ze een week na het overlijden van haar moeder aan haar familie werden getoond (CGVS vrouw p.5). Ondanks het feit dat uw vrouw niet aanwezig was toen ze de dag van uw vlucht de foto's aan haar familie zouden getoond hebben, kan niet worden aangenomen dat zij dit niet zou hebben geweten te meer zij verklaarde dat haar familie verbaasd reageerde toen de foto's een week later door de milities werden getoond hetgeen er sterk op wijst dat zij de betreffende foto's voordien nog niet hadden gezien.

Een dergelijke opeenstapeling van tegenstrijdigheden, incoherenties met daarenboven een hoge mate van volatiliteit in jullie verklaringen aangaande kernelementen in uw relaas, kan moeilijk aangenomen worden. Het gegeven dat mannen en vrouwen apart gezeten zijn tijdens de rouwperiode kan de vastgestelde tegenstrijdigheden onvoldoende verklaren. Ten eerste kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat jullie coherente verklaringen kunnen afleggen betreffende het moment dat u het huis moest ontvluchten en betreffende de directe aanleiding van uw vlucht. Daarnaast werden ook vele interne incoherenties in jullie relaas vastgesteld hetgeen niet kan worden verklaard door de al dan niet aanwezigheid bij bepaalde zaken uit jullie relaas.

Voorts zijn er geen redenen om u omwille van uw profiel dat u in het verleden hebt samengewerkt- in casu bouwprojecten en het runnen van een winkel/restaurant- met de Amerikanen de vluchtelingenstatus toe te kennen. Het CGVS ziet namelijk geen reden waarom u omwille van deze samenwerking een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat personen die met de Amerikanen hebben samengewerkt in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter onvoldoende om de loutere samenwerking aan te halen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Zo stopte uw samenwerking met de Amerikanen reeds in september 2009 en hebt u nadien tot 2013 geen enkel probleem hieromtrent gehad (CGVS p.4). De vervolgingsproblemen die u verklaarde te hebben gehad in 2013 werden bovendien op basis van bovenstaande vaststellingen ongeloofwaardig bevonden. U gaf evenzeer aan geen weet te hebben van medewerkers van u die omwille van deze samenwerking met de Amerikanen problemen hebben gekend (CGVS p.10).

Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Dat is in casu niet het geval, daar u er omwille van bovenstaande redenen niet in bent geslaagd te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd gevisieerd.

Betreffende de opmerking van uw advocaat dat zij meermaals het aanvoelen had dat sommige vertalingen relatief kort waren tot hetgeen u gezegd zou hebben, dient te worden gesteld dat de interviewer noch de advocaat het Arabisch machtig zijn waardoor dit aanvoelen een louter subjectief gegeven betreft en dient hierbij de neutraliteit van de tolk te worden benadrukt. Op geen enkel moment gaf zij enige indicatie die zou duiden op een gebrek aan professionaliteit, laat staan integriteit. Mogelijkerwijs heeft de tolk bepaalde herhalingen die u tijdens uw verklaringen naar voor bracht niet als dusdanig weergegeven hetgeen echter op geen enkele wijze enige impact heeft op bovenstaande vaststellingen die gebaseerd zijn op eenduidige, concrete en niet voor interpretatie vatbare verklaringen van u en uw vrouw.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door jullie voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw woonkaart, jullie identiteitskaarten, uw militair boekje, de geboortebewijzen, jullie huwelijksakte en jullie verblijfskaarten van Turkije geven informatie over jullie identiteit, jullie herkomst en het feit dat jullie in Turkije hebben verbleven. Echter betreffen dit geen zaken die in bovenstaande motivering in twijfel worden getrokken.

De foto's waarop u met Amerikaanse militairen poseert, de tijdschriften waarin enkele Amerikaanse militairen met wie u poseert vermeld staan, de werkbewijzen en badges dat u voor de Amerikanen opdrachten uitvoerde, de certificaten en referentiebrieven van het Amerikaanse leger, de contracten en facturen bevestigen dat u tot 2009 voor de Amerikanen heeft gewerkt en dat dit (toen) enige risico's voor u teweegbracht. De brief van de Heer Hermeling geeft aan in algemene bewoordingen aan dat u meerdere levensbedreigingen heeft gekend. Echter kan uit de brief niet worden uitgemaakt in welke omstandigheden of in welke periode u dergelijke bedreigingen kreeg. Bovendien gaf u tijdens uw relaas zelf aan dat u tot 2013 geen problemen heeft gekend omwille van uw werkzaamheden met de Amerikanen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ten aanzien van A.-S.N.A.H.:

A. Feitenrelaas

U, A.S.N.A.H. verklaarde het Iraakse staatsburgerschap te bezitten. U was samen met uw echtgenoot K.M.J.K. (ov 8.113.215) woonachtig in Bagdad. Omwille van de problemen die uw echtgenoot met sjiitische milities kreeg ontvluchtten jullie in 2013 Irak en reisden jullie naar Turkije. Daar leefden jullie tot augustus 2015 en vertrokken jullie van daaruit naar België waar jullie op 27/08/2015 asiel aanvroegen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot K.M.J.K. (CGVS p.2). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het ongeloofwaardige karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"U verklaarde de sjiitische milities te vrezen omdat u tijdens een gesprek de sjiitische leiders had beledigd en omdat de sjiitische milities in het bezit kwamen van foto's waarop u met Amerikanen stond en waarop u alcohol dronk. Echter slaagde u er niet in de door u verklaarde vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

Zo werden er meerdere tegenstrijdigheden en incoherenties vastgesteld die raken aan de kern van uw vervolgingsrelaas.

U gaf aan dat u op 22 of 23 januari 2013 werd bedreigd en u diezelfde dag bij uw oom onderdook. Tot tweemaal toe kon u dit bevreemdend genoeg niet precies of met zekerheid zeggen ondanks het feit dat uw schoonmoeder op 21/01 stierf waardoor het evident lijkt dat u spontaan zou weten of u de dag nadien of 2 dagen nadien het huis diende te ontvluchten (CGVS p.2, 7). Later op het gehoor geeft u uiteindelijk aan dat u de dag voor het einde van de rouwperiode (3 dagen) bent bedreigd en het huis bent ontvlucht (CGVS p.11, 15). In de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS geeft u dan weer aan dat u op 21 januari werd aangesproken door een rouwbetuyger om een familielid van hem te werk te stellen wat tot een discussie met die persoon leidde (DVZ vragenlijst 3.5)- hetgeen de dag van het overlijden van uw schoonmoeder betreft. Hiermee geconfronteerd stelde u enkel dat 21 januari de dag van het overlijden was, maar niet de dag waarop de discussie plaatsvond (CGVS p.13-14). Naast deze incoherente en volatiele verklaringen van uwentwege dient te worden vastgesteld dat deze evenmin overeenstemmen met de verklaringen van uw vrouw. In eerste instantie gaf zij, net als u, aan dat u op 22 of 23 januari het huis ontvluchtte en stelde zij (eveneens) tot 2 keer toe dat zij niet zeker wist wanneer u precies vertrok (CGVS vrouw p.2-3). Gezien zij later op het gehoor verklaarde dat zij pas 5 dagen na uw vlucht over de aard van uw problemen te weten kwam en haar voordien werd gezegd dat u voor het werk vertrokken was, werd haar gevraagd in hoeverre zij het normaal vond dat u tijdens de rouwperiode van haar moeder was vertrokken. Plots bleek zij met redelijke zekerheid te kunnen zeggen dat u pas op de laatste dag van de rouwperiode was vertrokken (CGVS vrouw p.3). Echter verklaarde u dat u de dag voor de lezing van de imam -hetgeen de laatste dag plaatsvindt-dus de tweede dag van de rouwperiode uw huis hebt moeten ontvluchten (CGVS p. 11). Geconfronteerd met uw verklaring bleef zij bij haar verklaring dat u pas de laatste dag van de rouwperiode bent vertrokken en stelde dit met zekerheid te kunnen zeggen omdat de imam die dag zijn lezing heeft gegeven en dit de laatste dag van de rouwperiode betreft (CGVS vrouw p.4). Bijgevolg kon zij geen afdoende verklaring geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande het moment waarop u gevlucht bent. Bovendien verklaarde zij in de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS dat verre familieleden van haar met banden met parlementsleden het konden regelen dat u tijdens de rouwperiode met rust werd gelaten hetgeen totaal niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaring dat u tijdens de rouwperiode en dit reeds een uur na de discussie het huis moest ontvluchten. Tijdens dat uur zou er niets gebeurd zijn en er zou niemand voor u hebben bemiddeld. Expliciet stelde u dat het juist het probleem was dat u tijdens de rouwperiode moest vluchten (DVZ vragenlijst vrouw 3.5, CGVS p.7-9). Toen zij met haar verklaring uit de vragenlijst werd geconfronteerd antwoordde zij vaagweg dat die familieleden u hielpen vluchten zodat de milities u niet konden oppakken (CGVS vrouw p. 5) hetgeen totaal niet kan verklaren dat haar familieleden zouden geregeld hebben dat u tijdens de rouwperiode met rust werd gelaten terwijl u aangaf tijdens de rouwperiode te zijn gevlucht en geen weet heeft van enige bemiddelingen van haar familie hieromtrent (CGVS p. 12).

Hiermee samenhangend werd nog een ernstige incoherentie vastgesteld in de verklaringen van uw vrouw betreffende de aanleiding van uw vlucht. In de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken

ingevulde vragenlijst van het CGVS gaf zij aan dat verre familieleden van haar ervoor konden zorgen dat u tijdens de rouwperiode met rust werd gelaten, maar stelde dan verder dat u werd beschuldigd van samenwerking met de Amerikanen en het drinken van alcohol. Hierop werd uw familie bedreigd en eisten de militieleden dat u zich bij hen moest aanmelden. U vluchtte toen onmiddellijk (DVZ vragenlijst vrouw 3.5). Zij werd met deze verklaringen, waarbij ze opperde dat u pas gevlucht bent nadat de militieleden over uw samenwerking met de Amerikanen en het alcoholgebruik te weten kwamen, geconfronteerd. Gezien zij dit bevestigde werd gevraagd waarom zij dan voordien beweerde dat u gevlucht was naar aanleiding van de discussie. Hierop gaf zij aan dat u in die discussie de gelovigen had beledigd, maar tijdens deze discussie ook had laten vallen dat u in het verleden met de Amerikanen had samengewerkt (CGVS vrouw p.5-6). Echter ontkende u expliciet dat u tijdens deze discussie met uw kennis over uw samenwerking met de Amerikanen had gesproken hoewel uw vrouw verklaarde deze informatie van u te hebben gehoord (CGVS p.15, CGVS vrouw p.6). Dergelijke incoherenties betreffende de aanleiding van uw vlucht komen dan ook weinig overtuigend over.

Bijgevolg komen jullie verklaringen betreffende de aanleiding als betreffende het concrete moment van uw vlucht naar uw oom niet met elkaar overeen. Tekenend hierbij is dat de imam, volgens u zeker in aanwezigheid van uw schoonvader, tijdens de lezing zou hebben opgeroepen om u te doden gezien u de geestelijken had beledigend terwijl uw vrouw hier klaarblijkelijk niet van op de hoogte was en zij zelfs niet kon zeggen of u nog aanwezig was tijdens deze lezing (CGVS p.10-11, CGVS vrouw p.4).

Voorts werden er meerdere incoherenties en tegenstrijdigheden vastgesteld aangaande het moment dat de militieleden de foto's aan uw schoonfamilie toonden waarop u met de Amerikanen stond en waarop u alcohol dronk. In eerste instantie stelde u dat de militieleden de foto's meehadden op de derde dag na de rouwperiode hetgeen neerkomt op een kleine week na het overlijden van uw schoonmoeder gezien een rouwperiode 3 dagen duurt (CGVS p.5). Later in het gehoor gaf u dan weer aan dat ze dezelfde dag van uw vlucht met de foto's kwamen om deze aan de familieleden te tonen. U gaf aan dat u in de voormiddag uw huis was ontvlucht en zij diezelfde namiddag met de foto's naar de rouwplaats- het huis van uw schoonouders- kwamen (CGVS p.9). Gezien u tijdens de rouwperiode vluchtte, kan dit dan ook moeilijk in overeenstemming worden gebracht met uw eerdere verklaringen dat zij dit pas de 3de dag na de rouwperiode hebben getoond. Uw vrouw gaf dan weer aan dat de foto's eerst aan uw familie werden getoond en dat zij pas een week na het overlijden van haar moeder aan haar familie werden getoond. Zij stelde dat haar familie op dat moment verbaasd reageerde dat de militieleden deze foto's bezaten (CGVS vrouw p.4-5). Geconfronteerd met uw verklaring dat zij dezelfde dag van uw vlucht met de foto's naar de rouwplaats (de woonst van uw schoonouders) kwamen, bleef zij erbij dat ze de foto's eerst aan uw familie hebben getoond waarna ze een week na het overlijden van haar moeder aan haar familie werden getoond (CGVS vrouw p.5). Ondanks het feit dat uw vrouw niet aanwezig was toen ze de dag van uw vlucht de foto's aan haar familie zouden getoond hebben, kan niet worden aangenomen dat zij dit niet zou hebben geweten te meer zij verklaarde dat haar familie verbaasd reageerde toen de foto's een week later door de militieleden werden getoond hetgeen er sterk op wijst dat zij de betreffende foto's voordien nog niet hadden gezien.

Een dergelijke opeenstapeling van tegenstrijdigheden, incoherenties met daarenboven een hoge mate van volatiliteit in jullie verklaringen aangaande kernelementen in uw relaas, kan moeilijk aangenomen worden. Het gegeven dat mannen en vrouwen apart gezeten zijn tijdens de rouwperiode kan de vastgestelde tegenstrijdigheden onvoldoende verklaren. Ten eerste kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat jullie coherente verklaringen kunnen afleggen betreffende het moment dat u het huis moest ontvluchten en betreffende de directe aanleiding van uw vlucht. Daarnaast werden ook vele interne incoherenties in jullie relaas vastgesteld hetgeen niet kan worden verklaard door de al dan niet aanwezigheid bij bepaalde zaken uit jullie relaas.

Voorts zijn er geen redenen om u omwille van uw profiel dat u in het verleden hebt samengewerkt- in casu bouwprojecten en het runnen van een winkel/restaurant- met de Amerikanen de vluchtelingenstatus toe te kennen. Het CGVS ziet namelijk geen reden waarom u omwille van deze samenwerking een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat personen die met de Amerikanen hebben samengewerkt in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter onvoldoende om de louterde samenwerking aan te halen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Zo stopte uw samenwerking met de Amerikanen reeds in september 2009 en hebt u nadien tot 2013 geen enkel probleem hieromtrent gehad (CGVS p.4). De vervolgingsproblemen die u verklaarde te hebben gehad in 2013 werden bovendien op basis van bovenstaande vaststellingen ongeloofwaardig bevonden. U gaf evenzeer aan geen weet te hebben van medewerkers van u die omwille van deze samenwerking met de Amerikanen problemen hebben gekend (CGVS p.10).

Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Dat is in casu niet het geval,

daar u er omwille van bovenstaande redenen niet in bent geslaagd te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd gevisieerd.

Betreffende de opmerking van uw advocaat dat zij meermaals het aanvoelen had dat sommige vertalingen relatief kort waren tot hetgeen u gezegd zou hebben, dient te worden gesteld dat de interviewer noch de advocaat het Arabisch machtig zijn waardoor dit aanvoelen een louter subjectief gegeven betreft en dient hierbij de neutraliteit van de tolk te worden benadrukt. Op geen enkel moment gaf zij enige indicatie die zou duiden op een gebrek aan professionaliteit, laat staan integriteit. Mogelijkerwijs heeft de tolk bepaalde herhalingen die u tijdens uw verklaringen naar voor bracht niet als dusdanig weergegeven hetgeen echter op geen enkele wijze enige impact heeft op bovenstaande vaststellingen die gebaseerd zijn op eenduidige, concrete en niet voor interpretatie vatbare verklaringen van u en uw vrouw.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad

plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door jullie voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw woonkaart, jullie identiteitskaarten, uw militair boekje, de geboortebewijzen, jullie huwelijksakte en jullie verblijfskaarten van Turkije geven informatie over jullie identiteit, jullie herkomst en het feit dat jullie in Turkije hebben verbleven. Echter betreffen dit geen zaken die in bovenstaande motivering in twijfel worden getrokken.

De foto's waarop u met Amerikaanse militairen poseert, de tijdschriften waarin enkele Amerikaanse militairen met wie u poseert vermeld staan, de werkbewijzen en badges dat u voor de Amerikanen opdrachten uitvoerde, de certificaten en referentiebrieven van het Amerikaanse leger, de contracten en facturen bevestigen dat u tot 2009 voor de Amerikanen heeft gewerkt en dat dit (toen) enige risico's voor u teweegbracht. De brief van de Heer Hermeling geeft aan in algemene bewoordingen aan dat u meerdere levensbedreigingen heeft gekend. Echter kan uit de brief niet worden uitgemaakt in welke omstandigheden of in welke periode u dergelijke bedreigingen kreeg. Bovendien gaf u tijdens uw relaas zelf aan dat u tot 2013 geen problemen heeft gekend omwille van uw werkzaamheden met de Amerikanen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers wijzen erop dat zij zich in Turkije hebben aangemeld bij UNHCR en dat zij door UNHCR werden erkend als vluchtelingen. Zij leggen de attesten hiervan neer.

Zij stellen dat zij in Turkije geen burgerrechten genoten. Volgens hen dient UNHCR in principe te bemiddelen bij gastlanden om de erkende vluchteling naar een veilig derde land te sturen. Aangezien UNHCR de veilige landen niet kan verplichten om erkende vluchtelingen op te nemen, blijven vele politieke vluchtelingen verstoken van enige hulp in Turkije, zo menen verzoekers. Zij zijn vervolgens op eigen houtje doorgereisd naar België in de hoop hier wel hun burgerrechten te kunnen uitoefenen. Verweerder schreeft volgens hen de beslissing van UNHCR terug zonder het dossier van UNHCR te raadplegen.

Verder wijzen verzoeker erop dat het incident, waarbij eerste verzoeker werd bedreigd en naar zijn oom vluchtte, reeds meer dan drie jaar geleden heeft plaatsgevonden en dat zij sindsdien een periode hebben doorgemaakt waarbij zij in bijzonder moeilijke omstandigheden dienden te leven. Zij stellen dat dit enorm belastend is voor de psyche en de moraal en een negatieve invloed heeft op het concentratievermogen en het geheugen. De schoonmoeder van eerste verzoeker overleed op 21 januari 2013; de rouwperiode duurde drie dagen en werd op de laatste dag (24 januari 2013) afgesloten met een lezing van de imam. Tijdens zijn gehoor twijfelde eerste verzoeker over de dag van de discussie en de navolgende gebeurtenissen, maar naarmate het gehoor vorderde, groeide bij hem de overtuiging dat het incident moet hebben plaatsgevonden op 23 januari 2014, dus de tweede dag van de rouwperiode en de dag vóór het einde van deze periode. Dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde dat het incident heeft plaatsgevonden op 21 januari 2013, berust volgens verzoekers duidelijk op een misverstand, aangezien dit de datum is van het overlijden van de schoonmoeder van eerste verzoeker. Zij wijzen er tevens op dat tweede verzoekster tot tweemaal toe heeft aangegeven dat zij niet weet op welke dag van de rouwperiode eerste verzoeker het huis ontvluchtte. Zij was immers niet aanwezig en werd pas enkele dagen later op de hoogte gebracht, waardoor zij meent dat het incident op 22 of 23 januari heeft plaatsgevonden. Dat zij later tijdens het gehoor met "redelijke zekerheid" zou hebben verklaard dat het incident plaatsvond op de derde dag van de rouwperiode, klopt volgens hen niet. Pas na aandringen van de *protection officer* voegt verzoekster het woord "wellicht" toe aan haar verklaringen, hoewel zij voorheen tot driemaal toe "ik weet het niet" heeft gezegd.

Vervolgens stellen verzoekers dat hetgeen tweede verzoekster heeft verklaard over de tussenkomst van haar verre familieleden niet klopt. Zij stellen dat tweede verzoekster niet aanwezig was op het moment van de problemen en het relaas ervan van verschillende personen heeft vernomen, die elk een eigen interpretatie en perceptie van het relaas doorgeven. Eerste verzoeker heeft zijn versie van de feiten pas drie maanden erna aan tweede verzoekster verteld. *"Op basis van al hetgeen tweede verzoekster heeft gehoord, heeft zij zelf het verhaal gereconstrueerd, doch helaas klopt deze reconstructie niet met de werkelijkheid."* Zij bevestigen dat er geen enkele vorm van bemiddeling heeft plaatsgevonden en dat verre familieleden van tweede verzoekster eerste verzoeker hoogstens hielpen om te vluchten.

Omtrent de aanleiding van de vlucht van eerste verzoeker, stellen verzoekers opnieuw dat tweede verzoekster het verhaal heeft gereconstrueerd aan de hand van verschillende verhalen die zij van meerdere personen heeft gehoord, doch dat deze reconstructie niet met de werkelijkheid overeenstemt. Zij blijven bij de verklaringen van eerste verzoeker: hij vluchtte naar aanleiding van de discussie; nadien heeft men hem beschuldigd van samenwerking met de Amerikanen en het drinken van alcohol. Verzoekers vragen zich af waarom eerste verzoeker een dergelijk gevoelig punt zou aankaarten bij een hoog oplaaierende discussie met een persoon van wie hij kan vermoeden dat samenwerking met de Amerikanen als "collaboratie met de vijand" zal worden beschouwd.

Aangaande de lezing van de imam stellen verzoekers dat eerste verzoeker niet aanwezig was tijdens deze lezing en tweede verzoekster sowieso niet. Eerste verzoeker heeft achteraf vernomen dat de imam in aanwezigheid van zijn schoonvader heeft verwezen naar het incident en een publieke oproep deed om hem te doden. Aangezien tweede verzoekster het psychologisch erg moeilijk heeft, werden bepaalde verzwarende elementen bewust niet aan haar verteld.

Voorts wijzen verzoekers erop dat eerste verzoeker met betrekking tot het tonen van de foto's geen tegenstrijdige, maar aanvullende verklaringen heeft afgelegd. *"Beide verklaringen zijn immers correct: zowel op de dag van het incident als drie dagen na de rouwperiode hebben ze deze bezwarende foto's*

getoond. Op de dag van het incident werden deze foto's aldus getoond aan iedereen die op dit betreffende moment aanwezig was (familie, rouwbetuygers). De derde dag na de rouwperiode werden de foto's expliciet aan de schoonfamilie van eerste verzoeker getoond. En opnieuw dient vastgesteld te worden dat tweede verzoeker het verkeerd voor heeft. Het feit dat de familie van tweede verzoekster verbaasd heeft gereageerd toen die foto's werden getoond, impliceert niet dat dergelijke foto's niet al eerder werden getoond tijdens de rouwperiode. Niet alle familieleden van tweede verzoekster waren immers aanwezig op dat moment." Nadat de foto's werden getoond, heeft de familie van eerste verzoeker openlijk afstand moeten doen van hem, zo stellen verzoekers nog.

Met betrekking tot het profiel van eerste verzoeker stellen verzoekers dat zijn samenwerking met de Amerikanen geen directe aanleiding was voor de discussie, doch door de sjiiitische milities werd aangewend als bijkomende reden om hun wangedrag en hun wil om hem te doden, te vergoelijken.

Tevens voeren verzoekers aan dat de reactie in de bestreden beslissingen op de bemerkingen van hun advocaat over de tolk tijdens het gehoor vrij spel geeft aan tolken en dat er geen controle is, "*Want een opmerking van een advocaat (die reeds tientallen gehoren in het Arabisch heeft bijgewoond en die al wat noties van het Arabisch heeft) wordt toch niet serieus genomen en eenvoudigweg afgewezen als een louter subjectief gegeven.*" Zij menen dat het feit dat de tolk een eigen samenvatting geeft van de verklaringen van een kandidaat-vluchteling, wél een invloed heeft op het geheel van de neergeschreven verklaringen aangezien hierbij bepaalde nuances en herhalingen verloren gaan.

Verzoekers menen verder dat zij in de onmogelijkheid zijn om de bescherming van hun land van herkomst in te roepen. Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt volgens hen dat de sjiiitische milities in de Iraakse hoofdstad veel macht hebben.

2.1.1.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoekers voeren aan dat kandidaat-vluchtelingen die geboren en getogen waren in Bagdad tot begin september 2015 steevast subsidiaire bescherming kregen, maar dat verweerder dit weigert onder invloed van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie die niet wachtte op de afronding van het onderzoek van Cedoca over de veiligheidssituatie. Verzoekers wijzen erop dat het aantal burgerslachtoffers in 2015 constant is gebleven, alsook dat uit de COI Focus van 6 oktober 2015 blijkt dat het openbare leven in Bagdad zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 niet stilviel, zodat het niet-stilvallen van het openbaar leven in Bagdad geen parameter is voor de veiligheidssituatie en de risico's voor de burgers.

Onder verwijzing naar reeks rapporten stellen verzoekers dat zij het opmerkelijk vinden dat verweerder Bagdad niet meer beschouwt als een stad waar willekeurig geweld heerst, terwijl uit objectieve rapporten blijkt dat Bagdad de gevaarlijkste stad is in Bagdad met de meeste burgerslachtoffers. Zij vragen zich af hoeveel burgerslachtoffers er gemiddeld per dag dienen te vallen alvorens kan worden gesproken over een verhoogd risico voor burgers.

2.2. Stukken

Verzoeker voegen de volgende stukken bij hun verzoekschrift: attesten van UNHCR aangaande de erkenning van henzelf en hun kinderen als vluchtelingen (stuk 4) en zes rapporten (stukken 5-10).

Met een aangetekend schrijven van 9 juni 2016 brengen verzoekers samen met een aanvullende nota tevens een beslissing bij van hun clan (rechtspiegingsdossier, stuk 9).

Per drager brengt verweerder op 20 juni 2016 samen met een aanvullende nota de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 20 juni 2016 bij (rechtspiegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Waar verzoekers stellen dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissingen het hen onmogelijk zouden maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekers blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoekers voeren aan dat zij hun land van herkomst dienden te ontvluchten omdat eerste verzoeker tijdens een discussie de sjiïeten zou hebben beledigd en vervolgens werd beschuldigd van samenwerking met de Amerikanen en het drinken van alcohol. Verweerder hecht evenwel geen geloof aan dit asielaanvraag gelet op de vele tegenstrijdigheden en incoherenties met betrekking tot kernelementen van dit relaas.

Verzoekers laten na verdere duiding te geven inzake de aangevoerde vertaalproblemen. Zij tonen niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze hun gezegden foutief zouden zijn vertaald of neergeschreven. Evenmin brengen zij concrete gegevens aan waaruit enig probleem inzake de vertaling of communicatie zou kunnen worden afgeleid. Zulke problemen blijken voorts niet uit het administratief dossier. Uit de gehoorverslagen blijkt verder dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen geen problemen worden afgeleid. Dat zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan kan dan ook niet worden aangenomen, te meer daar verzoekers geen kritiek uiten op het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, zodat zij niet aantonen dat zij hun relaas niet correct konden communiceren.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekers bij hun verzoekschrift kopieën van attesten van UNHCR voegen waaruit blijkt dat zij en hun kinderen in Turkije door UNHCR werden erkend als vluchteling (verzoekschrift, stuk 4). Tevens dient vastgesteld dat noch in het administratief dossier, noch bij onderhavig verzoekschrift of in het rechtsplegingsdossier enige informatie kan worden gevonden over de precieze omstandigheden van deze erkenning door UNHCR. Er dient opgemerkt dat verzoekers in het geheel nalaten zelf enige toelichting te verschaffen bij deze erkenningen, alsook over de reden waarom zij pas bij het indienen van onderhavig beroep deze attesten bijbrengen. Dit klemt des te meer daar verzoekers op de DVZ eveneens nalieten enige melding te maken van het feit dat zij in Turkije door UNHCR als vluchteling werden erkend (administratief dossier, stuk 11).

Desalniettemin oordeelt de Raad *in casu* dat het ontbreken van de precieze gegevens, achtergrond en context van de erkenning van verzoekers en hun kinderen als vluchteling door UNHCR in Turkije ertoe leidt dat essentiële elementen ontbreken om de asielaanvragen van verzoekers te kunnen beoordelen.

Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissingen dienen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 2 maart 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER